

mu vodu, ale jinak mu pomoci neuměl. Ráno byl sám celý rozlámaný, unavený a na čele se mu udělaly ze strachu a starostí rýhy. Brambůrek pořád kýchal, střídavě mu byla zima, potom si zase připadal jako hozený do horkého popela, což bylo pro brambor velice nepříjemné. Taky trochu blouznil a blábolil nesmysly o hlíně a o myších, volal ze spaní jelena a vykřikoval mnohé další věci, kterým Javůrek ani nerozuměl.

Javůrek se potřeboval vypravit pro další listy a také pro něco k jídlu. Dělal to nerad, ale musel nechat Brambůrka na chvíli samotného. „Hned se vrátím, pane Brambůrku, zatím v klidu ležte, a hlavně nikam nechoďte, ano?“ Sám sebe ujišťoval, že až se vrátí, bude všechno v pořádku.

„Zatahat tu myš za fousky! Zastaví se taky mrkev ze skladu? Moc jsme si rozuměli! Nechci skončit v polévce, nechci!“ blouznil místo odpovědi nebohý Brambůrek.

Javůrek si znovu povzdechl, vydal se svižnou chůzí lesem a doufal, že snad najde měkké a hebké listy, aby bylo příteli lépe. Nasbírané listy na sebe rovnal tak, aby jich unesl co nejvíc a nemusel se zbytečně vracet. Listí i jehličí bylo všude dost, a tak měl brzy plnou náruč vhodných příkrývek.

„Haló, pane!“ ozval se najednou kdesi nad ním pištivý tenouký hlásek. Rozhlížel se, přejížděl očima větve a pak ho upoutala červená skvrna. Zaostřil pohled a zjistil, že je to jakási stříška proti kapkám vody, deštník vyrobený ze stébla trávy a okvětních lístků vlčích máků. Drželo ho cosi, co vypadalo jako další tlustší stéblo trávy. Tělo to mělo dlouhé, tenké a úplně rovné. Jen dole se to stéblo rozdvojovalo a z tělíčka mu trčely dvě tenoučké a krátké nožky.

„Co potřebujete?“ zeptal se trochu nejistě.

„Vylezla jsem nahoru, tady na tu větev, před deštěm a teď se nemůžu dostat dolů. Pomohl byste mi?“ otázalo se stvoření prosebně.

